

Orlando, la meua biografia política

Títol original: *Orlando, ma biographie politique* **Direcció i guió:** Paul B. Preciado
País: França **Durada:** 98 min **Any:** 2023 **Gènere:** Documental **Interpretació:** Documental **Música:** Clara Deshayes **Fotografia:** Victor Zébo **Distribuïdora:** L'Atalante Cinema **Estrena a Espanya:** 11/10/2023
No recomanada per a menors de 12 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere
Versió original en francès, amb subtítols en català

SINOPSI

El 1928, Virginia Woolf publica *Orlando*, la primera novel·la en què el personatge principal canvia de sexe enmig de la història. Un segle més tard, el filòsof Paul B. Preciado decideix escriure una carta a Virginia Woolf: el seu Orlando ha sortit de la ficció i porta una vida que mai no hauria imaginat. (FilmAffinity)

CRÍTICA

18/02/2023 - BERLINALE 2023: Paul B. Preciado filtra Virginia Wolf a través del seu punyent pensament militant amb una juganera obra híbrida plena de metamorfosi i anàlisi de la identitat sexual.

“Ser trans és descobrir el revers del decorat i que aquest decorat ha estat construït... És un viatge, no un camí. És una presa de possessió política i aquesta força política és en la imaginació”. Hi havia certa curiositat per descobrir els primers passos com a cineasta de l'espanyol **Paul B. Preciado**, un dels pensadors més avantguardistes sobre l'estudi de les polítiques de gènere i del cos (autor de *Manifesto contrasexual*, *Testo yonki*, *Pornotopía* i *Dysphoria Mundi*). El menys que podem dir és que aquesta espera no ha decebut per la impressionant, inventiva, intel·ligent i divertida **Orlando, mi biografia política**, estrenada a la secció Encounters de la 73a Berlinale. I no ens sorprendrà que la pel·lícula reti un discret homenatge a **Jean-Luc Godard** en la seva forma explosiva i molt subjectiva, que barreja documental i ficció, rica en xocs i superposicions, enllaços simbòlics i calcomanies en negreta, tot plegat barrejat amb un humor saludable, en la línia del difunt mestre suís. Perquè quan a la vida lluites contra l'imperi normatiu binari és obvi que la representació cinematogràfica també ha de ser distorsionada, com una insurrecció de flors salvatges envoltada d'un pensament lliure però molt estructurat.

De què es tracta exactament? D'adaptar la novel·la *Orlando*, de **Virginia Woolf**, publicada el 1928 i que retrata el destí durant quatre segles d'un noble anglès que canvia de sexe. Una història de la qual s'apodera Paul B. Preciado per explicar-la, imaginar-la i traslladar-la al món contemporani (en un obrir i tancar de collarets d'aristòcrates) a través d'una multiplicació del personatge principal (“jo no vull ser un altre sinó altres”). Diversos Orlandos moderns que se succeeixen i evoquen mitjançant petits fragments la seva vida cap a la transició sexual. Percepció inicial de la seva naturalesa (“el cor ple de turment, carregat d'espècies i de malenconia”) i dificultats socials, visita obligatòria al psiquiatre (“sóc un cos viu tancat en la normativitat –D'on vénen aquestes idees? –Llegint poesia”) i recerca de testosterona (una seqüència hilarant, “no deixis Freud, Lacan, Déu, l'Estat, les corporacions...”), descens a la foscor (“sobreviure a la violència per explicar la nostra història i explicar la nostra història per sobreviure a la violència”), transició sexual, l'obstacle de la transfòbia de les institucions i els documents d'identitat (“jo no sóc ni senyora, ni senyor, sóc Orlando): extrapolant amb agilitat intel·lectual i creativitat cinematogràfica la història de Virginia Wolf, Paul B. Preciado gaudeix al màxim i encerta el blanc per oferir un vehicle artesanal, modern i filosòfic molt atractiu en el seu militarisme (“el meu canvi formava part d'una mutació planetària”) amb l'última estrella convidada, **Virginie Despentes**, en el paper de jutgessa (“pels poders que em confereixen Virginia Wolf i la literatura, concedeixo ciutadania i gènere no binari”). El missatge (“jo demano respecte per a la meua persona i per a tots els altres que s'assemblen a mi”) arriba a través d'un humor lúdic i comunicatiu, i el missatger demostra folgadamente que és un cineasta i un artista de primer ordre.

Fabien Lemercier – cineuropa.org